

VOŠÍ REKA

88. č. 24.

SAFE CROSSING

YDÁVÁ T. O. ČERNÝ HAVRAN
PRO KAMARADY Z PLATAN CITY.

PROTIVÍN

tu Vosí feka a rozumia jí. stále ona překvapuje. Nij pocit, když jí čtu? někdy placetím až někde nad kapejken i s těmi pravopisnými chybami. Vosí feka je nehledaná a svoje jako táborový oheň. povede křít.

Její úroveň? Je trochu cítit kouřem ze šumavskéjch hospod, ale má jednu velkou přednost. Je pořád mladá!

Adybych byl literární kritikem, napsal bych: Ideové politická stránka literárního občasníku Vosí feka svým lyrickoepickým zaměřením, citovým nábojem, rafinovaně rétorickou nárečností a nepodbíživou dialektickou fundovaností se zapasuje mezi umělecky cyklická avangardní díla současné doby posledové...

Kde jiný než my dokazujeme teorii v praxi a naopak? Vosí feka nespodečila různými mravoučnými poučkami ani sentimentálními lkaním. Čeho si na kce ale vášní. Je to, že si na nic nehraje. Někdy se setkávám s názorem, že "nějaký popisování papíru" je směšný. Ten kdo to tvrdí je směšný sám! Kde chce tvrdit, že tramp je hlupák? že není schopný vyjádřit se? Tak jak se zobák narost.

Adybych byl sám známým literárním kritikem, napsal bych ještě: Vosí feka tímnečíasty několika jedineců city a názory mladých i "starších" zlevnická velného táborění, kteří si je právě proto zpětně osvejují a uvědomují. Uvěřujmen hlavně přežití akce, uvahy, básničky, příběhy atd., nehl by sám leckterý "rádeby" znalec života závidět! Adyby byl trochu sebekritický. Nehl by závidět, že ve všech těch článcích a článčcích není cítit podras. Vždycky fér - tak jak to spívají bratři Medvěděvé.

Nejsem sám, kdo čas od času listuje fekami a hledá ten svůj příspěvek, třeba ne právě nejpodobenější. Ale ten příspěvek patří i ostatním. Nejsme lhotejní k přírodě ani k lidem a tak si myslím, že Seldanella montana - Pipatka horská patří nejen ČMKS Šumava, ale i našemu občasníku k jeho čtyřiaštyřicetinám!

Šechei dělat uměleci polemiku, což je to Vosí feka, kdo jsou její čitatelé či příspěvovatelé. Mám bych použil možná nepřesně citovaný výrok Galileia Galilei - na návrh svého přítele, aby se zúčastnil velké slávy, ale od začátku pochybné věci: Každý vyřeší malou pravdu na 100%, nežli bych se posátěl do podniků pochybného již od začátku...

Vosí feka je pro pár lidí. Laví je a před te neřící - vychovává, i když si to někteří ani neuvědomují, spojuje je, dává jim pocit souzvučnosti, kamarádství tím, že se o nich píše, jsou jmenováni, jejich příspěvky nebo příběhy jsou čteny a hodnoceny. Brání je a vůbec všechno, co znosí zapomeněti. Funkce dělá přeci orgán. Máš sdravé nohy? Udělej tůru! Přemýšlí ti mozek? Vymysli něco pro feku Diskutaj, nebud tvrdohlavý, ale stůj pevně na otevřené pravdě, přemýšlej o sobě! Viděl jsem film vojna a mir od L. M. Tolstého. V jedné scéně vyžve nafoukaný šlechtic jednoho muže na souboj. Muž se bojí, ale ne že bude zabit, ale že on by měl zabít... Šlechtic spozoruje, že se muž bojí a pohrdavě mu nabídne, ať se caluší, jestli se bojí. A muž se skutečně caluší. Šlechtic jím pohrdá...

Bole a myšlení bolí. Pro někoho je to předítek nebo slabost. Bohudík jen pro někoho, bohudík pro mnoha. Vosí feka tyhle věci připojává. Ne přise - ale prostřednictvím přírody. Znáš keso z Pausta? "On ten je svého štítí hoden, kde se o ně rve den co den!" To nese sám v cancaku už dvacet let. Tnití boj bolí víc než složená ruka! A pak je tu ještě něco. Když čtu - tak orevnávám. Třeba nevědomky. Je co na me nejvíc působí, to me i ovlivňuje. Verich jednou napsal že k tomu, aby člověk vykral v osobnost, je potřeba učít se od mnoha osobností včetně te pak zamíchat a vyjde ti z toho možná osobnost vlastní. S opisování te nemá nic společného. Vosí feka neopisuje. Je v ní London, Foglar, Včelíčka Láček, Šatlička, Škarlant, bratři Myvelové, Kapitán Kid, Kainer, Šlätner atd. Každý trochu jinak než ve skutečnosti a přece jen každý z nich. Tisíckrát má větší cenu psát, jak si zobák narost a se cítím, než se keřvat jako čínakej bůček na dvě strany a tisíckrát větší cenu vyjádřit sám te, co bylo třeba už vyrčené. Ano, myšlení bolí i některé treapy. Jak se stává že spadou? Těško se jim to přisnává. Vždyť te bolí! Na jedné straně cítí, že dělají chybu, ale pohlednost - která se stále setrvacností jim avasuje ruce i nohy. A někdy již není návratu

Každý má dveře otevřené. Česta, kterou si zvolila Vosí feka jsou ony otevřené dveře. Nebude je nikomu savírat před nosem. Zemu, kde chce vyznávat její názory na přírodu a lidi, na zábavu a myšlení. Ale také se nebude podbízet a hrát si na guvernanku nebo kojnou. Kovní s rovnými - taková je její hra!

Tráva se znovu zavlaila a zapraskala větvička. Olda znenybněl a napjatě se zahleděl na mýtinku. Nad zelenou hladinou trávy vykroukl černý lesklý čumák a špičaté uši - co to jea může být za zvíře ? Zachvívající se stébka vedla Olda zrak až k okraji mýtiny, kde se ze zeleného moře vynořil pes. Vádherný černý vlčák s lesklou srstí a bílým obojkem. Pes zvedl hlavu, stuhl a napjal všechny svaly. Romaloučku otočil hlavu a jeho oči se setkalys upřeným pohledem Oldovým. Chvilka tichého souboje a pak pes salopil čumák k zemi. Olda tichounce zapískal a znova se sunul ke zvířeti. Pes vyčkávavě hleděl a když Olda stál již docela blízoučko, savrtěl ocasem. Chlapec začal za psa hlavit lichotivým hlasem a zvíře stálo a čekalo na stejném místě. Nepohlo se ani tehdy, když Olda natáhl ruku a pohládl je po teplé srsti.

Chlapec zapoměl na celíčkový svět a znova a znova nořil ruku do černé jakoby selektrizované srsti psa s moudrým pohledem. Znova a znova vyslovoval maslivé slůvka a do srdce mu vstupovala pohoda a nesmírný klid. Najednou vlčák spozorněl a vstýčil uši. Pak se zvedl, trochu posmutněle pohlédl na chlapce v trávě a odcházel zvolna směrem přes mýtinu. Teprve za chvíli se Olda vzpařoval, popadl uzárnu a utíkal za psem, za jehož tělem se savírala zelená hladina trav a jen pár stébel se kolébalo, jakoby je přejela hladící ruka větru.

Olda doběhl bez dechu na okraj mýtiny a ponořil se mezi stromy. Když si oči svycky na šero, zahlédl v dálce černý stín psího těla. Uzárna na zádech mu poskakovala a oči bloudily mezi kmeny, zahlédne - li někde svého čtyřnohého kamaráda, kterého stratil tak rychle jako jej získal. V tom ho spatřil a rosběhl se k němu. Vzápětí se však zastavil, protože v trávě vedle psa seděla dívka. Měla na očích černé brýle a pohrávala si s dlouhým koženým vedítkem. "Dobry den", pozdravil Olda podivně vysokým hlasem. Dívka k němu otočila hlavu a řekla: "Dobry den. Vas asi přivedl Agbar, že ? On je to velký lichotník a má rád lidi." Olda kývl, nesměle usedl vedle psa z druhé strany a osvěčavě poležil ruku na jeho hlavu. Dívka se usmála a pokračovala jakoby pr sebe: "A já jsem raději doma. Sama. Pak chodím i ráda ven do lesa... Ráda dýchám vůni mechu, ráda se dotýkám hebké lesní trávy..." Oldovi se zdálo jako by hověla i za něho a jeho počáteční stísněnost ustupovala nfejivé důvěrnosti okamžiku.

"Máte krásného psa", řekl po chvíli, "koupil bych ho od vás", navrhl dychtivě. Dívka se samála a pohodila hlavou: "Jenomže já bych ho neprodala ani za nic sevim, co bych si bez něj počala." Natáhla ruku, pohládila psa po hlavě a zahákla karabinnu vedítka za jeho obojek. Pes poslušně vstal a dívka se obrátila k Oldovi : " abohem", řekla prostě a vykročila ve stopách psa nejistým krokem slepce .

..... A A N K A

Dávno před tím, než člověk začal svou ničivou činnost, pro kterou si nárokuje rázev-vládcem přírody býval skutečným vládcem z a n e ...strom....

Opravdové dobrodružství neprožije ten kdo sedí doma...
 Nevná vůle všechno zmáte...

..... P O S T A I K I F R E S Y

Čovník byl založen roku 1860. Podél cesty, která byla rozdělena na 190 stanic pro občerstvení a výměnu koní, byly rozestavení nejlepší jezdci Západu.

Každý z nich přebíral balíček vážící 9 kg -pak ujel tři úseky, každý úsek s jiným koněm. Po předání balíčku jel pak jezdec stejnou cestou zpátky.

Ité jezdci dokázali ujet cestu ze St. Joe do Kalifornie, dlouhou 2000 mil za tři dny. Jezdci Cony-Expresu se vyznamenali v r. 1861, když dopravili opie nástupce

řeci presidenta A. Lincolnu z Mississippi do Kalifornie za pouhých 7 dní.

Prvním z jezdců byl i Buffalo Bill

.....vybral Jarda.....

obsah z minulých částí: Starý Ringo se svěřil že má jakési tajemství ve skalách. Vše mě chtěl říci týden na to. Souzeň zemřel. Podářilo se mě najít plánek na pívnia tácku a po zarné snaze najít jeskyni jsem se svěřil se váim Billovi a společně se vypravili do skal. Jedinya vodítkem sám byl stromek, či spíše keřík jalovce uprostřed skalní stěny.

J E S K Y N Ě

A byla tady sobota. Vlak nás unášel blíž k našemu cíli. Bill sebou vzal spolehlivé horolezecké lano připevněné k uzdě. Dny již byli chladné, když jsme šlapali okolo řeky nahoru do skal. Již tu byla obvyklá doba plískanic, ale náš den byl celkem sluný a jako stvořený pro naši akci. Stáli jsme pod stěnou.

Bill se zkušeně rozhlédl a hodnotil skálu. Na první pohled opravdu u keříku jalovce šádná díra, či otvor vidět není, ale je to jedinej záchytný bod o kterej se můžeme vopřít. Bill rozhodl, že sleze k jalovci a já ho budu nahofe jistit. Kameným nožem jsme leskl bez tereň nahoru.

Kamarád už uvázal speciální uzol na lano, jeden konec si uvázal na tělo a druhý konec provlékl mezi stromy. Měl jsem držet lano a jen povolovat. Pak svedl palec k obloze a začal se spouštět stěnou. Vše se dělo za naprostého ticha. Jen vítr narážil v hustých korunách okolních stromů. První ledová kapka deště padla na obličej. To jsme nečekali. Vítr po chvíli zesílil, lano se začalo kroutit, házet sebou. "Povol" - ještě dva metry a jsem u stromku. Bill bojoval podemnou ve skále. Hory okolo nevydají jen tak své tajemství. Znovu jsem povolil lano. Drž-jsem u stromu. Alas Milla mě uklidnil.

Š napětím jsem čekal jaká bude další řeč tam sesdola. Deště se změnil na sníh. Slyšíš? Měl jai pravdu. Je tady šikovně zamaskovaná díra do skály. Slyšíš? Nože, tak ten starý dědek Ringo měl pravdu. V záchvatu události jsem odložil lano a chtěl se podívat lépe pod sebe, přes okraj srázu. Jako had se lano provléklo mezi stromy a při zablédnutí jeho konce který zmizel v hlubině, se ve mě zastavil život. Pesor! Zával jsem dolů - lano!

"Co děláš, vole moh si mě zabít, kdybych se nedržel stromu. Ještě že ten pahejl tady roste." Poslouchej-odvážu lano od sebe a hodím ho dolů k vodě. Ty tam pro něj dojde a nahofe ho pořádně přiváží ke stromu. Pak se sem musíš po něm ke mě spustit. Když bude volný, tak na něj nedosáhnu. Je velké vítr, házel by sním sem tam. Hod sebou, začíná mě bejt zima. Jo a vem sebou baterku, tu noží je silnější, víc posvítí. Bill domluvil a já se viděl jak slanuju stěnu. To si sám. V životě jsem něco takovýho nedělal. Jiná možnost však není.

Za hezkou chvíli jsem vázal vynesené lano ke kmeni stromu. Pak začal svůj sestup dolů. Snad jen jednou jsem se koukl dolů pod sebe. Obrovská výška a hrozady kamení podemnou, mě nutila křečovitě se držet houpačícího lana. Konečně! Dokázal jsem to. Na dosah ruky jsem měl jak Milla, tak i jalovec.

"Kdo to fuchmanský zalepil, drží to jak beton-ale půjde to," zhodnotil situaci Bill. Kámen po kamení jsme nášeli dolů pod sebe. První vlezl do otvoru kamarád. Bylo již na čase. Zdá měl promočený a na malém výstupku se držel jen tak tak. I já jsem měl dost toho pohupování a přidržování stromu. Vůbec jsem si nedovedl představit jak se dostanu na dnu. Ani jsem na to moc ne- nyslel. Zajímalo mě spíš co bude uvnitř jeskyně, v čem měl kmet Ringo pravdu.

Podal jsem Billovi šajnevku a vlezl za jistých těžkostí do jeskyně taky. Svítlna osáfovala stěny nevelké jeskyně, která se táhla jako nudle do masívu hory. Upatrně jsme postupovali chodbou. Pak se jeskyně rozšířila a byli jsme u cíle. Po obvodu kamenné sluje leželo na hromadách plno jakýchai hadrů. Několik šoků tabáku, spousta Martenů cigaret a v rohu jakési konzervy. A pak všude myši! Všude a spousta! Ta havěť prolezla všechno.

Ringo měl pravdu-celty-saskáče i jiné věci zde jsou, ale vše je k nepotřebě. Vše bylo plesnivé a rosežrané od myši. Se sklamaním jsme zjišťovali že i cigarety jsou k ničemu. A byly to právě cigára ze země za "Velkou louží" co kouřili vojáci, kteří přinesli tomuto kraji svobodu. Škoda!

Oči si pomalu svycky na přítmí a bloudily po stěnách a podlaze jeskyně. Popošel jsem kousek stranou a spočinul pohledem na malé truhlíče, stojící na výklenku skály - na víku truhlice byla postavená v zaschlém vosku ohotělá svíce. Vosk stekl po bedýnce a vytvořil krápník, který se hned po doteku rospadl. Nikde nebyl zánek, ani nebylo vidět že by byla jinak zajištěná. Uchopil jsem náleš a popošel zpátky k dennímu světlu. Venku se zatím šenili čerti. Deště se sněhem bíčoval skálu s jeskyní. Odrazil jsem víko truhlíčky.

Trepovali jsme už desátý den. Už jsme toho tak akorát. Počasí na draka - co jsme v noci usušili přes den namoklo. Už se nám taky stejakalo po lidech. Na své, tři koliby, pár černejch čápů, orlů a jeřábků jsme spatřili jednoho baču a několik porovakych čuvačů. Ještě před týdnem nám bylo fajn. Cikán Žigo s manželkou nám vyhrávali na harmoniku právě cikánské čardáše a bez boro-
vičky s kořenem hořce se to neobešlo. Pili jsme na bra-
trství až do rána.

Tahle cesta Spišskou Magurou nám pořádně zamotala hlavu. První den po rozloučení s cikány nám připadal trochu rozlámaný, ale pak se všechno vrátilo do starých kolejí. Horší bylo, že jsme sešli se značky na Vyšné Rušbachy a motali jsme se lesním prostorem. Motali jsme se klasicky v kruhu a tak se stalo, že jsme se scitli trochu západně od visky s které jsme vyšli. Cíl jsme ale nechtěli nechat padnout a tak jsme vyrasili po stezce na Vyšné Rušbachy znovu. Cestu nám rozsvetily vestavaže vemeníky, vlastně začaly vonět pronikavě až k večeru a párek horakých kosů kolchifovů s bílým páln-
sícem na hrudi, před námi poskakoval dobrých pět minut. Za záda jsme měli balanský tatry, před sebou dobrých dvacet kilometrů v tisícimetrové výšce a špatně značenou stezku. Tak se stalo, že asi někde v po-
lovině cesty jsme sešli se značky znovu. Ale co ! Vyrasili jsme bezstarostně dál. Bylo asi k desáté no-
cině, když jsme se rozhodli rosbít wigvam a přenocovat. Úloha byla napůl sat-šená, ale pár hvězd jsem přece jen zahlédl i několik hvězdných kerábů.

Zespali jsme snad ani půl hodiny, když nás probudil nějaký podivný zvuk. Vykrábal jsem se ze spacáku a napjatě poslouchal. V tom se to ozvalo znovu! Nev, příšerný řev mi vnikl do nosku a okamžitě zatla-
čil rozumné uvažování. Snad padesát metrů nebo méně na pravo ode nás, sahával na celý lesní masiv hlas di-
voké šelmy. Medvěd ! Chraplavý zvuk, přibližující
troubení jelena v říji, je více divočejší a vyšší. Kostřásly se mi ruce. Nemohl jsem zastavit to chvění které se nás zmocňovalo stále více. Znovu ten pronika-
vý hlas lesního tvara, který dokáže chytit koně v běhu.

Oheň ! Rychle sirky ! Zmátrám ve šracáku po sirkách a druhou rukou po bajonetu. Noje fantazie kreslí mezi rostroubenými smrčky tmavou kouli valící se přímo k nám. Ruce se mi stále klepou - nemohu se ovládnout. Sto-
cím pohled nalevo, kde dosud spí světlna. A.... přesa-
vám se bát. Už jsem to zase já. Pociť, že mám kohe chrá-
nit a ne posiluje tak, že celafnokrevně čekám s připra-
veným bajonetem na útok šelmy. Po chvíli zapalují něko-
lika sirkami malý ohníček.

Světlna se budí: "Co se děje?" "Tu nic, to byl jelen
klidně spí dál."

Medvěd už se nezval. Asi za půl hodiny jsem usnul,
ale ne nadlouho. Nastala opravdová průtrž hračen. To
snad proto vemeníky večer tak pronikavě voněly a med-
věd, předvídjíc déšť, volal z nebi svůj názor.

SLUPKA .

Co je ti milejší? Žena nebo víno?
Ptá se kamarád -kamaráda.
Jas pozrčí raseňy a praví: To zá-
leží na ročníku ...

Rychlé sípy - seriál
Jaroslava Voglara
vyvážil a týdně je
anění fom. kde ?
Ve skřínce "včelářů
před "pspírnicství"

...

Silvestr proběhl a
tentokrát na parke-
tě "Zastávky".
O hodinu pálnocní
při svuku Vlajky a
všichni přítomní
slíbili, znovu se
sejit a dodržovat
staré trempské sv-

...

Na kresleném tremp-
ském kalendáři na
rok 88 spolupraco-
li kamarádi - Pálnik
lák, Žit, Lada. Jen
po nich zaprášilo.

...

Další ročník "Čert
radováněk" proběhl
5. XII. 87 - skúšení
profíci Jirka, fom
Žit rozdávali radu
našim dětem při be-
sidce na "Mašišáry"
Vše bylo zakončeno
velkou "Dábelskou
slezinou" ...

...

Znovu jsme prošlá-
li údolí kouzelné
"Zlatého potoka".

...

I letos o Vánocích
nefel na "škalkách"
v lese nad městem
Vánoční stromek. Vše
se líbilo. Chyběl je
kamarád sních...

....

Kamarád fom přežil
svých 40. let. Vše
bylo oslaveno na va-
ndru na Vosí fece a
v baru u "Ringa"...
Ještě jednou 40. fom

táto - praví zalej dill.
kráča papá noviny...
to nevadí -praví dill senior.
..sou včerejší ...

F I Á T A L Ě S T A T Ě D O P O T U K A

Zlatý potok ! Máj opředená pavučinam času,zapadlá v balvany větrem
a lišejníkem zvětralé,polozapomenutá v propasti nedonlečna,promlouvající
jen k tomu,xdo přináší oběti,přesáhá klé a někdy si proto z čistě radosti
zaspívá... kdo ví jak voní jeho den? jak zrcadlo je potok.jak anohe očí .
když snáší se do hlolí jak Prométhéus,,e cítit radostí a běh jeho tě napl-
ní..e divoký a plný záhad a přinutí tě znát se i plakat.Ne nahlas.To ti
nedovolí..mlasitost utápí v peřejích a slapech.. jeho tvar mu dáva obsah .
Ze není příbuznosti mezi potokem a lebou ?

A je to autorita a je to prudká vodní pryskyfice,když prská,klokotá a
čepýří se.To vydra,ktará hladí jeho mokry kabát ví svoje. A tak tě potok
překvapí jak zlatokopa zátočina a nugety,když v ohní klikatiny mezi olžení
se zjeví malá duha jako ohňostroj barev a najednou je z prosince březen .
A nikdo,nikdo neví,jen pár treapů,že jenom kvůli níz ten potok povstal ze
svých břehů...

A ty olše,ty voudré a krásné bytosti ho vedou za ruce.A už su nestačí
tak si ho podávají. stále vpřed,vpřed ! jak vodopád se řítí potok,atomy
vody se chvějí touhou,stejnou jako náš ty.Je starší a byl tu před tebou.
Je olivlá hvězda spadlá na zem a ví co chce. Ira,ktarou vyhodil na břeh je
jeho šupina,jeho kůže,ktarou svléká. Vidíš ty desítky svalů a šponů? Věčný
boj je potok a nikdy se nevzdává. Slunce mu spěchá na pomoc a potok znovu
a znovu olívá. Patříš mu ! Je on tobě ! V té chvíli snekáš v duchu klobouk.
A tak jdem : Pom,schoory,,arda,žít a já. A žlatý potok - živící několik
mlýná - nám dáva potravu zcela jinou. Odeme za ním ...

Šlupka

Pepa se znovu osval : Z dalekého Denveru ve skalistých horách se osval
majitel skautských "tří orlích per" náš kamarád a redák Pepa,Josef Kucek.

Ahoj kamarádi a kamarádky!

Vždycky mi přejete šlucimá stezku" v dověm roce. Iahle pohlednice říká svým
obrázken kde asi žiju. S A F E C R O S S I N G - to značí - bezpečný pře-
chod.Jak můžete vidět,ta stezka není suchá,je izolova sokrá až běda,ale na
tom přeci nesejde.V mnoha případech nemám na vybranou-důležitě je zvolit
si správný směr,směr kam nás stezka dovede.Sme savedla až sem do krásných
skalistých hor,ktaré teď leží pod sněham v klidu Vánoce a celé té zvláštní
zimní doby... Vzhůru Junáci-volá den...začíná novej rok !

-slecht Velký Duch bdí nad Vámi-tak dlouho jak tráva roste a voda teče,ať -
přinese mír a pokoj do našich duší....Přeji Vám v tom 88 hodně sdraví a
nenechte běžet život naprázdno,nenechte si vzít žádnou vyšlenku o kšaré vítě
že je svatá a dělá č l o v ě k a - člověkem a život -životem.

***Denver-Colorado-U.S.A.

Ahoj Pepa Čing

Starej Šakal-tedy táta mladýho Šakala a Šunky, kluků který s náma osadní-
kovali, měl skvělej nápad. Postavil na břehu jednoho ramene Orlický přehr-
dy zakoupený obrovský ífevěný sud na pivo. Tak z něho udělal obytnou cha-
tku. Někrát jsme mu byli s vystavbou pomoci a tak nás za odměnu půjčil
na jednu sobotu a neděli klíček se slovy: "Doufám, že sud ještě někdy uvidím."
Asi znal dobře své ratolety. Tak vyndal z kapsy malej klíček od pivní štou-
ve a byl fuť. Sláva o nocleh jsme měli postaráno.

První den jsme chytali bělice v tišínách sítěky. Občas se vodou sáhl stín
obrovské štiky a splašil lesklé rybky. Zdejší rybáři a starousedlíci tvrdí, ž.
na dně v hloubce jsou sumci porostlí nechem a velcí jako vrata od stodoly.
Kudá koule pomalu zapadala za špičky strouží a s chyčených ryb sbyly jen su-
baté kostičky a slaná chuť v ústech. Faktick y jsme čekali, až padne návrh.
Až se někdo ozve a prohlásí: "Ásakra já mám řísen". Prostě jsme čekali jeden
na druhého. Nikdo nechtěl vypadat le vymění kouzelněj večer u táborového
ohně za ovesnej páliotr. Ale řísen a touha sahnat slanou chuť z úst byla
silná. Omluvili jsme se ohní a Šunka přenesl epokojeně: "Jdeme ryby potřebu-
jou v nádech plavat". a tím vlastně rozhodl za ostatní.

Tak jsme nanesli uzdy, telata a veškerěj cajk do sudu, Šakal zamkl malá
vrátka a už jsme se hnali proti proudu skalice k "Kákosníkovi". Začalo měit.
V hospodě u "Kákosníka" bylo ten večer veselo. Mrosada rybářů, trempů a zdej-
ších demerodů táhla sa jeden provas a navlékala na něj jednu písničku sa
druhou. Poslední šejdlík spizel a nás čekala nepřijemná cesta deštivou nocí.
Venku lile jako z konve. Šakal si pro sáchar dal klíček do úst. Občas jsme sa-
slechli, jak mu zvoní při chůzi o zuby. Práčka smocněla a mačkáče nám stěžky.
Baterkou jsme se protloukali ke skalkám, blíž k řece. Klusky terén byl příči-
nou nejednoho pádu. Nevadilo nám to. Vyšlenkama jsme byli v suchém vnitřku
sudu. Touha saíst do suchého spacáku nás hnala vpřed.

Výkřik zazněl tmaou. Žlutý šajn baterky depad sa lešičino Šakala. Lešel v
kopřivách pod steskou a pomalu vstával. Díval se na nás takovejma rybáma
ořima, stejnejma jako měly ty bělice k večerí. Pak zasípals: "Spolk jsem ALIČ

Žůstali jsme trčet v tej práci jako solný sloupy. Končila romantika, sa-
čínala tvrdá realita tuláckýho života. Už nemělo smysl ani mu nadávat.
A k tomu ještě dešt přitvrdil na síle. I tak jsme byli za sorent u zamčený-
ho sudu. Sdepak, zkoušeli jsme dvířka nadsadit, vysadit, usadit ale nikdo o
nisa nehnul. Obcházelí jsme okolo sudu jako sběsilí, ale šence byla nulová.

Do rána jsme očekali šenicema a proklínali pešasí i proklatěj sud, kterěj
samostatně sa nic nesohl. Torny sůstaly v zamčeném sudě a nás nesl pacifik
odpoledne k domovu. Kruhej den Šakal spolklej klíček našel, kde to si račte
domyšet/a pro věci jsme si jeli hned sobotu na to.

Ž I T

.....
Soutěže s L K Z I N - Zastávka
.....

.... Byliny ...

1. Mili
2. Jarda Havran
3. Farko

Bezrodrušnou steskou.

1. Jarda Havran
2. Oida
3. Tom

Veškeré soutěže budou celkové bodová-
ny. Za 1. místo 10 bodů-sa 2. 8. bodů a
3. 5. bodů. Kde soutěž vynyslí dosta-
2. body. Na konci roku bude určen
s celé hry.

....ANOJ.....

V O J I K A Z A - vydává I. O.
ČERNÝ - HAVRAN

PROTIVÍM - neprodejné.
Jen pro osobní potřebu a pro
samarády s Platan city. Jaro .

.....
Pracovat je radost synu :
ne jo, tati-ale přece by
jel nechtěl, abych se ra-
doval osam hodin denně ...

Radost pramení z cíle. I když se to nezdá, jde zpět. Cestou od něho. Cíl tě naplňuje. Odevzdává ti svoje síly. Je kouscích. není hmatatelný, v ruce ho nezadržneš. Růže ho cítíš! Když ho dosáhneš-radost se násobí, aby pak klesla na určitý stupeň. Promění se v jistotu. A jistota se mění v radost s každým novým cílem. Jen kvantita radosti a starosti se mění. Měl by to být nekonečný řetěz..... sledáš kamarádství? Lábitky pro muže? Chceš se vyrovnat např. Foglarovým lochům od boží řeky? Chceš splynout s přírodou...? Je to cíl! Cesta z němu je dlouhá a končí odchodem do věčných lovišť. Ale je to jediná cesta pro muže (Radost je pocit z vlastní harmonie, analostí, z pocitu, že něco udělal pro druhé i pro sebe. Tedy ta pravá nefalšovaná radost...! Cíl to je maják v Alice!

Neznám mnoho spisovatelů, dotýkajících se tak jemně a bez přetvářky klukovské duše-jako je Jaroslav Foglar/Jestřáb/. Staví na nejskladnějších lidských vlastnostech-touhy po družné zábavě a nejpřirozenějším prostředím pro tuto zábavu-přírodě. Některou knihu prostě odložíš, nic ti neřekne. K některé se musíš dostat-léty či zkušeností. Foglar je takový cíl. K cíli se musíš dostat ale hledáním! Zdá se ti Foglar, resp. jeho knihy příliš jednoduché? K jednoduchosti je třeba často belestné cesty! Štefina, Kerulac, Foglar se do stávali k základním pravdám celý život, nebo byli vedeni "někým". /říkejme to mu třeba vlohy prostředí, výchovou, kdo si předpremiéru" jejich knižního sdělení" naprogramoval. Cíl Foglarových knih byl žit praxí! Kdo tak rád čte tyto knihy? Malí chalapci a ay trempové. To není snazování! Chalapci sní, že oni také jednou něco podobného zažijí. To jim zatím stačí. My tím říkáme opravdu. Mluví o tom, jestli máme pravdu, by bylo nošení dříví do lesa.

Ve Foglarových knihách jsou city-pravdivost, kamarádství, nadšení a hlavně cesta k cíli přes drobné i větší překážky-vylíčeny s udivující přesností jsou zacíleny tak přesně, že byla doba, kdy se jich určitá místa bála... V literatuře, např. pro gymnasia není zmínky o literatuře tohoto druhu. Pro úplnost uvádím jen zmínku o trempakém románu Faulíkové: Arizona. Opravdovost snaha vzdělávat se ne k povýšenosti ale k moudrosti a z ní plynoucího-kamarádství-to je Jaroslav Foglar! Stále však platí-že: kdo obsor v očích nemá - nic nepochopil! Výchova hrou-pokud to nezní příliš učeně. V této souvislosti si musím vzpomenout na další příbuznost knih v. Foglara a učení našeho velkého filosofa 17. století J. A. Komenckého-tak často citovaného, ale ještě více opomíjeného!

----- Slupka -----

O knihách K. Kaya řekl M. Dorníček: Kdo je čte poprvé teprve v dospělém věku, cítí se podveden. Ale kdo je četl v mládí, má je natrvalo rád pro pěkné pozitivky, jenž mu přinesly. A to je případ knih J. Foglara. Dnešní kritičkové a odborníci jsou právě z těch lidí, kteří je v mládí nečetli a proto také ani nemohou pochopit. Oni nikdy neměli toru na zádech, nikdy neseděli u táborového ohně-ani neprožili "Velká přátelství" na život a na smrt - jenž jsou většinou nechmá prožívána...

.....PATROLA.....

V dobrý partě na slezině
u piva to začíná
cinkaj krygle, barman lítá
vydrží to stará pípa ?

Pivo teče po podlaze
s kamarády je tu blaze
bez starostí, bez práseru
když na to sám rad tu žeru

Hlasy stávají se drsný
kytary hlas slábne v síle
ruka sem a ruka támhle
sedím jako na kobyle .

Tahle píseň musí doznít
barman křičí - PATROLA !
Ve sžiku se musí dopít
a prcháme do dvora.

Serif místní policie
sklamaně jen pohlídí
v knajpě místo šunráků
po savírací době
pár zbylo prásdnejch

tupláků.

.Tom . /Písmí poesie/.

Řtá se tramp lidí v Businci :
Proč jste si postavili nádraží
tak daleko od města?
Ne, když my jsme ho chtěli mít
blízko kolejí...

V T I P N A V T I P

Chválí se Joe starému trampovi
Forbesovi: Asi se vopravdu vože-
ním. Pravda krásy moc nepobrala
ale je pracovitá a umí dobře va-
řit....ale chlapče - utrousí Fo-
rbes. To by jsi si měl rozsýslet.
Škaredou ženskou si neber. Podí-
vej. Když máš škaredou, tak se ce-
lej život dřes sám, ale když si
vezmeš hezskou, tak ti pomůžou i
vostatní...

.....
Znám některé skreané lidi. -
Stačí jim jedno auto, jedna
chata, jedna vila a jedna kniha.

.....
Kosí lidé se bojí, aby nestra-
tili tvář. Proto mají tváře dvě.

.....
U nás v osadě je kluk, kterej se
jmenuje Černocho a je bílej jako
sejra... "No to je toho, ty se
jmenuješ Straka a seš vůl..."

.....
Děti jděte z toho písku, sašpi-
níte se.
Jo, ale ať najdeme dědečka, my
jsme si s ním hráli na pohřeb
někam jsme ho zahrabali a teď
nevíme kam...

.....
Obžalovaný proč jste neodevz-
dal nalezený prsten na V.B.
Proč? Vždyť je na něm vyryto
..M a v ž d y t v ů j

.....
..... Zajímavosti z okolí

Albrechtice nad Vltavou - pod píseckými horami leží městečko Albrechtice
lidově Albrechtec. V kostele jsou nejstarší nástěnné malby v Jižních Čech-
ách. Na sdejším hřbitově je 108 malovaných náhrobků - kapliček. Pod nimi
jsou pohřbeni sdejší rodáci, různých povolání. Před kostelem byly natáčeny
scény k filmu Jan Cimbur. Stačí jen seběhnout z kamejka a jste u cíle.

.....
..... Panatuj-každé besprávi padá zpět na toho, kdo ho napáchá

Ještě rok 1973 neodvážal. Korny, telata i osárny jsou v pohotovostním stavu. Kronika novověí a zyslenky letí zpět do minulých let. Jak je to daleko a přitom se to má být večer: Vandr- osar. Lomí - Vycházíme z lesa na okraj paseky. Ještě než padne první sníh a sima spoutá tvrdou rukou okolní svět- vdechujeme vzrušeně vůni z okolních lesů a hltáme pinou pusou atmosféru za- sumnějších šumavských zapadáků. Posor i V dále za lesem se ozval štekot psů ze samot. Známé je. Jsou ostří ale neublíží, není-li třeba, tak jako jejich majitelé. Štekot se nese jako telegraf tím podzáním tichem. Berem korny a znovu šlapem v koleji prašné cesty. Večer bude smaženice. Rostou lišky.

V okolí jmenovaného sedmího se setkáváme s tábořskou osadou T.O. Ji- žani, kamarádem farářem z T.O. Kamarádi šumavských hor. Rok se žene do své- ho finále. Blíží se měsíc "velkých událostí".

První událostí je založení pravidelných trempských - S L A B I A - v lokalitě u A K O A S A. Za první se koná 14. 11. 1973. Schodlo se, že každou středu se sejdem v tomto lidovém salóně, tehdy předřivaném u K I F A K A, v jeho zadní místnosti. Posléze jsou zváni kamarádi, kamarádky z celého okolí. Byl také založen osadní fond, jeho malá částka je posílána kamarádům na je- jich "velké zelené". V osadních volbách je zvolen šerifem Žit a jeho zástupcem Šlapka.

V té době nám chybí nějaká tiskevina, která by nás pobavila a zároveň info- rovala. Co, kde, jak? Časopisy Tramp, Jižní stezka, Zálesák, Trail, Pulák a jiné bývalé trempské plátky, jsou nenávratně pryč. Žlutý štvoraček v Gladáku nás moc nevrzuje svým obsahem. To není ono. Krote se po dohodě užšího kruhu členů osady zakládá a ihned vydává osadní časopis s názvem "V A S A B U X O". První číslo vychází v listopadu 1973. Lehcejší šéfredaktor Šlapka volí do záhlaví časopisu burčující heslo "Trempové všech zemí spojte se". Je tady zopečně možnost kde můžeme projevit své schopnosti psavců. Tom také v jedné své básni píše:

Kuse jedez bez obav
jak nám volí trempskéj prav
zas děláme sleziny
a taky svoje noviny.

na vojnu pchází kamarádi z T.O. Volnáci-Bill
šira. Volnáci jsou stále činnou osadou a rádi
se s nima v té době scházejí.

Je vyřita nová osadní domovina. Lesní neodrost
zelené barvy, v ní hlava indiánské dívky a na
hlavou tři bílé hvězdy-dole nápis "Inasaki".

Obličeje se švadlenák v podniku který měl zakázku zadanou "moo nepovedl.
a tak nám někteří kamarádi předřivají "Bratrstve škaredý holky". Máme však
smysl pro humor a nic nám to nevedí..... Další událostí která zasahuje
celý Jia - je zvolení zástupce krajského šerifa Codyho Dilla. Stává se jím
kamarád Artur. Mejsme si sice vědomi nějakých voleb, ale přesto přejeme Artu-
rovi hodně úspěchů v jeho funkci.

V měsíci "dlouhé noci" se účastníme potlacem tejně osady T.O. Šešic na po-
puární židovské strouze. Za záních měsíčních večerech jsou zde v kánonu pota-
ka ohně vždy nejkrásnější. Věde klid a pokoj. doráí je to v létě. Chatový
objekt na druhé straně od big převisu u Lušnice vše ničí. Mastnota svými
odpadky lese čím dál do lvišt trempů a žene je před sebou. škoda i kádi se
budeme zyslenkami tolat zde po březích potoka. Vědyť právě sem vedla naše
první cesta za odkazem starších kamarádů trempů. Máše první pionýrské van-
cry. řady jsme poznali anoho dobřejch kamarádů i osad z celé vlasti. Šbohem
stará Ž i d á r a o . Nezaponeneme !

Z krátkého dělostřeleckého kursu se vrací Patna. Fině se věnuje svému umění
co-by fotograf. Jeho obrázky dodnes zdobí naše alba i stránky kronik.
Společně zavštávujeme se konci roku dalekou Ameriku a Arabska. A je tu rok 74.

do salonu věhne kovboj a povídá farářovi
-váší ženu nabral na rohy bajk-
farář mlčí. Kovboj říká znova-
-bajk vás nabral ženu na rohy!
šekřič, slyším- povídá farář, ale nezáhu se
smát. Solí se zub ...

Přítel nejuvěrnější

BOB COLLINS

„I nejlepší přítel člověka může se obrátit proti němu a stát se jeho nepřítelem. Syn nebo dcera, které vychoval, mohou být nevděčníky. Ti, kteří jsou nám nejbližší a nejdražší, kterým světuujeme své štěstí a své dobré jméno, mohou zradit naši důvěru. Peníze, které člověk má, může ztratit právě, v okamžiku, kdy je nejvíce potřebuje. Dobré jméno člověka může být ohroženo ukvapeným nebo nerozvázným jednáním nebo skutkem. Ti, kteří nás uctívě zdraví, dokud máme úspěchy, mohou být první, kteří po nás zakeřně hodí kamenem, když utrpíme nezdár.“

Jediným, opravdu nezištným přítelem, jakého má člověk na tomto sobeckém světě, jediným, který nikoho nezradí, který nikdy není nevděčný nebo nevěrný, je pes. Pes vytrvá u člověka, ať se mu vede dobře nebo špatně, ať je zdravý nebo nemocný. Bude spát na studené zemi, v sněhové vánici a ve větru, jen aby mohl být vedle svého pána. Bude bdít nad jeho spánkem, jako by hlídal krále. Zůstane přítelem člověka, i když všichni přátelé člověka opustí. Když se bohatství rozplyne a dobré jméno jeho pána je ohroženo, pes zůstane věren své lásce, jako je slunce věrno obloze, po které putuje.“

Pastorův hlas, který pronášel tato slova, chvějící se, ale silný, byl jediným zvukem nad prostranstvím hřbitova. Bylo tam stěsnáno několik set lidí, ale ti byli tiší, nepohnutí. Zaslýchli jsem pastorova slova krátce poté, když jsem, udiven takovým množstvím lidí, zastavil svůj vůz několik desítek metrů od hřbitova a prošel otevřenými vraty. Městečko Gallenas, jedno z oněch západoamerických osad se širokými ulicemi a nízkými domky, mělo jen několik tisíc obyvatel, a ten, jehož ukládali k poslednímu odpočinku s takovou úctou, byl patrně významným člověkem.

Pastorova slova mne však dokonale zmátla. Pohybivali tu snad psa? Plakali tu nad mrtvým zvířetem občané poloviny města? Rozhodl jsem se, že zůstanu na hřbitově, dokud se nedovím celý příběh.

Natočil jsem ramena, abych se protlačil davem blíže k hrobu a k duchovnímu, když někdo sevřel mou paži a lehce mne zadržel.

„Nenamáhejte se, pane. Spatřil byste černou rakev, v níž leží Larry Browder a bílý pytel, v kterém je jeho Spear. To vám však nic nefekne o těchto dvou bytostech, které ani smrt nerozloučila.“

Byl to starý, prostovlasý muž, jehož bílý vlas a vous a jasné oči, modrající se v spleti temných vrásek, vzbuzovaly důvěru a chuť k rozhovoru. Stařík byl zřejmě z oněch kronikářů západních osad, kteří zrna zkušeností minulých dob rádi odevzdávají nové půdě.

„Vidím, že jste tu cizincem, a mále-li chvilku čas, budu vám vyprávět Larryho příběh.“

Ochotně jsem přisvědčil. Vyšli jsme ze hřbitova a ubírali se pomalými kroky k mému vozu. Pastorova slova zanikala v dáli a starcův měkký hlas je nahradil v mém sluchu.

„Larry nebyl zdejším rodákem. Přišel, jako většina z nás, do Gallenas z východu. Bylo mu tehdy asi třicet roků a byl to zničený člověk. Žena, kterou nesmírně miloval, zemřela spolu s chlapečkem, který se jim právě narodil a Larry uprchl z místa svého neštěstí sem do ticha nepatrného městečka. Dlouho se sám potácel na pokraji zkázy a trvalo dlouhá léta, než jsme jej z toho dostali. Po dva roky nepromluvil ani slovo, pane! Po letech klid tohoto hnízda vyléčil trochu jeho nervy a Larry aspoň odpovídal na pozdrav. Je tomu patnáct let, co se usadil v domku na pokraji lesa. Ale teprve posledních pět let žil zase trochu lidským životem. Protože našel tvora, který v něm probudil pohaslý cit. Byl to Spear, pane.“

Browder jej koupil za jídlo od dělníka, který tu prošel, hledaje práci. Bylo to štěné, staré několik týdnů a Larry k němu ve své opuštěnosti zoufale přilnul. Ti dva se nehnuli na krok od sebe, pane! Ve dne v noci byli pohromadě. Zvykli jsme si na ně a měli je rádi. Larry byl spravedlivý člověk a pes také neublížil ani kuřeti.

Když nás Japonci přepadli, ukázalo se, že Larry je také dobrým vlastencem. Hlásil se dobrovolně do armády. Odmítl jej, jednak proto, že byl starý, jednak proto,

Ti dva se nehnuli od sebe na krok!

že nemocní, co s velkým psem, kterému Larry chtěl mít na vojně s sebou. Tak se dali oba k pobřežní stráž. Znáte pobřežní stráž, pane? To jsou ti odvážní muži, kteří ve dne v noci střeží americké pobřeží Tichého moře na motorových člunech. Jistě jste už o nich slyšel.

Larryho přijali i se psem a od té doby jsme je vidali jen zřídka. Muž a pes byli v jedné posádce kdesi u Vancouveru a na moře vyjžděli společně. Snad to předpisy nedovolují, ale Larrymu to nadřizeni trpěli. Pes byl dobře vychován a plavat uměl dokonale.

Nyní jsou oba mrtví a mužové Larryho oddílu, kteří sem přišli vzdát mu poslední poctu, nám pověděli, jak se to stalo. Larryho člun měl noční službu. Vyjeli, pět mužů a pes, a křižovali při pobřeží v určeném úseku. Nesměla jim proklouznout ani myš, ať k pobřeží, nebo ven na moře. A k ránu, když se vraceli domů, najeli na minu. Byla to jedna z těch, které Japonci zbaběle shazují daleko od země, ale které proudy někdy zanesou ke břehu. Bylo to strašlivé. Pouze Spear, který byl v té chvíli s Larrym na zádi člunu, zůstal celkem nezraněn. Člun se rozlétl v třísky, čtyři muži byli výbuchem roztrženi a Larry byl těžce zraněn. Ale nebyl mrtev, pane, to později lékař zjistil. Spadl do vody a Spear jej chytil za límec blůzy. A to je právě to, proč pastor mluví tak krásně o tom zvířeti. Pane, Larry byl hez vládč, měl na sobě těžkou výstroj a pes ho držel celou hodinu nad vodou!

Mužové člunu, které vyjely k místu výbuchu, zahlédli psa ještě na hladině. Musela to být strašlivá námaha pro to zvíře. A nepustil ho, pane! Když je pak k poledni vylovili, byly Spearovy zuby pevně začaty v Larryho kazajce. Ten pes jej nepustil, pane, a šel s ním ke dnu!

A proto je, pane, pochovávají oba vedle sebe, proto je nás tolik na hřbitově a proto otrlí muži pláč jako ženské!“

